

Aniela Piorunowa

"Onegdaj. Opowieść o Henryku Sienkiewiczu i ludziach mu bliskich", Maria Kornilowiczówna, Warszawa 1972 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 16/47, 190

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II` DOKURNO Zygmunt: Stosunek Norwida do romantyzmu w aluzjach literackich z okresu warszawskiego. "Zeszyty Naukowe UMK w Toruniu". Toruń 1972 s. 19-38.

Analiza aluzji Norwida w utworach poetyckich prowadzi autora do stwierdzenia, że odcina się on od klasycyzmu, a nawiązuje do romantyzmu, przede wszystkim do Mickiewicza. W kręgu odwołań literackich Norwida znajdują się także teksty szczególnie cenione przez romantyków: Kochanowski, Szekspir, Biblia.

BP/47/69

J.T.

(II` KORNIŁOWICZÓWNA Maria: Onegdaj. Opowieść o Henryku Sienkiewiczu i ludziach mu bliskich. Warszawa 1972 PIW, s. 254, nlb. 2, ilustr., zł 40,-

Wnuczka Henryka Sienkiewicza nazywa swą książkę o nim "opowieścią", zastrzegając się w przedśłowiu, że nie jest to ani biografia, ani wie romancée, ani wreszcie wspomnienie o dziadku, który zmarł na dziewięć lat przed jej urodzeniem. Znała go z opowiadań bliskich, przede wszystkim swojej matki, córki pisarza, a także babki ciotecznej, Jadwigi Janczewskiej, z którą był bardzo zaprzyjaźniony i z którą przez wiele lat utrzymywał korespondencję. Te właśnie opowiadania, a obok nich zachowane listy i pamiątki rodzinne posłużyły za kanwę opowieści "o klimacie, w którym rozwijało się pisarstwo Sienkiewicza, a także o glebie, z której wyrosło", opowieści, której największą wartość stanowi jej autentyzm.

BP/47/70

A.P.